

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Founder: Col. r. Dr. Constantin Meșinău
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

APOTEOZA UNIRII!

Ing. Angela FAINA

S-a realizat un vis de veacuri, prin voința tuturor românilor, prin jertfa eroilor, prin patriotismul elitelor noastre și politicianilor devotați țării ! *Sacrificiile ostașilor români în războiul de întregire a neamului au fost hotărâtoare pentru a obține o Românie Mare la încheierea păcii de după primul război mondial.*

„Este vorba despre un popor care prin strămoșii săi, își are rădăcini de patru ori milenare; aceasta este mândria și aceasta este puterea noastră !” - Nicolae Iorga

„Apărea pământului dacic de către poporul său, a fost un imn de iubire cum rar au mai înălțat popoarele, moșiei lor amenințate.” - Vasile Pârvan

Gloria și sacrificiile Armatei Române sunt unanim recunoscute și apreciate, fiind oglindite cu măiestrie în creațiile poetice și subliniate de marile personalități ale timpului. Un nesecat izvor de inspirație al creatorilor noștri, poeți culți, rapsozi, prozatori, poeți populari sau compozitori, l-a constituit mereu, de-a lungul istoriei noastre, glia străbună, strămoșii, originile noastre, frumusețea naturii în mijlocul căreia trăiau, patria, luptele aprige pentru libertate și unire a românilor, eroii, voievozii și martirii noștri. Se observă o strânsă legătură între evenimentele istorice și ecurile pe care acestea le insuflă în sufletul românului. Ele se împletesc strâns și inspiră poetul popular sau cult, lăsând posterității adevărate bijuterii literare, pagini de trăire emoțională și simțire autentică. La loc de cinste, se află geniul poporului nostru, poetul anonim, autor al unei vaste creații populare. Fiorul ardent al dragostei de patrie și de libertate sau vitejia în lupta pentru apărarea gliei, familiei și a idealului sfânt de libertate a fost prezent într-o multitudine de lucrări literare culte sau populare, uneori anonime: toate împreună, formează un tezaur valoros al culturii și identității noastre .

Vom prezenta câteva din aceste „perle” literare, pe care le vom considera flori în buchetul recunoștinței față de eroii noștri și de asemenea, vom preciza și opiniile unor mari personalități ale timpului, în strânsă relație cu evenimentele descrise, care sunt înscrise cu litere de aur în cartea istoriei noastre.

Viața poporului român, din zorii istoriei sale milenare și până în prezent, a fost o luptă continuă cu încercările destinului, având de înfruntat din toate părțile furtuni și invazii, pe cât de înfricoșătoare, pe atât de nimicitoare, la care el a trebuit să facă față, pentru a-și apăra glia, familia și viitorul. Una din încercările de o deosebită cruzime a fost și războiul de întregire a neamului, primul război mondial.

145 ani de la proclamarea Independenței României

„O țara mea, cea mai frumoasă-n lume ! / Cu ceru'nalt și pururea albastru / Cu păsări cântătoare, cu sute de biserici glorioase / Cu câmpuri de mătase și cu păduri străvechi, misterioase, / Cu brațe oțelite-n luptă, / O, țara mea cea mai frumoasă-n lume ! / A trebuit din nou să urci Calvarul.”-poezia „Țării mele” - de Alexandru Stamatiad.

2

În primii doi ani ai desfășurării războiului 1914-1916, România a rămas neutră, calculând bine, cu înțelepciune, momentul intrării ei în conflict și scopurile urmărite de ea. Nicolae Iorga precizează în ședința de la Camera deputaților din 14 decembrie 1916 că scopul Regelui Ferdinand și a României, la intrarea ei în război a fost nu pentru cuceriri sau pentru a dovedi vreo bravură militară, ci pentru o cauză nobilă, întregirea neamului. Regele a arătat tuturor că „noi nu am intrat în acest război cu pretențiunea de a dovedi sub raportul militar mai multă forță decât alții. Am intrat în război cu hotărârea de a da tot ce avem în acest moment, pentru a căpăta dreptul nostru întreg.”

După declarația de război dată Austro-Ungariei, din 4/17 august 1916, armata noastră intră în luptă plină de entuziasm și elan, datorită forței idealului ce-o mână în luptă: reîntregirea României, pentru ca toți frații români să trăiască în aceeași patrie, sub același steag și sub același domn. După intrarea în luptă, armata României obține victorii rapide și consistente, înaintând prin 12 puncte de trecere a munților, până în inima Transilvaniei. La sosirea lor în Ardeal, sunt scene de mare entuziasm și intense emoții; frații transilvăneni, întâmpină cu lacrimi de bucurie pe frații lor, ostașii munteni și moldoveni, veniți să-i elibereze. Cântecul patriotice îi animă ! Cu glas înalt, ei mășăluiesc cântând ! Soldații intonau cântece de vitejie, care se potriveau de minune cu idealul ce-i mână în luptă: făurirea României Mari .

**Treceți batalioane române Carpații
La arme cu frunze și flori,
V-așteaptă izbânda, v-așteaptă și frații
Cu inima la trecători.
Ardealul, Ardealul, Ardealul ne cheamă
Nădejdea e numai la noi !
Sărută-ți copile părinții și frații
Și-apoi să mergem la război !
'Nainte, 'nainte spre Marea Unire,
Hotarul nedrept să-l zdrobim.
Să trecem Carpații, ne trebuie Ardealul
De-o fi să ne-ngropăm de vii !
Cu toții eram regimente române
Moldova, Muntenia, Ardeal,
Fireasca unire cu patria mamă
Ne-a fost cel mai drept ideal.
Aceasta-i povestea Ardealului nostru
Și-a neamului nostru viteaz,
Istoria-ntregă cu lupte și jertfe
Trăiește-n unirea de azi!**

Autor necunoscut

Acest marș militar este izvorât din inimă de poet, este inspirat de măreția momentului și este cântat cu elan și bucurie de către soldații și ofițerii români plecați pe front. Încurajați și încălziți sufletește de acest mesaj, ei mergeau la luptă cu curaj pentru a înfrunța chiar și moartea.

Frații ardeleni i-au primit cu mare entuziasm pe românii eliberatori, cu buchete și covoare de flori. Momente unice de fraternitate, exprimate prin lacrimi de bucurie și nădejde. Soldații-poeti, animați

145 ani de la proclamarea Independenței României

3

de ideile pentru care luptau, au scris versuri pornite din adâncul sufletului lor, dedicate unui scump ideal: făurirea României Mari. Ei subliniază entuziasmul general și coeziunea fraților de arme luptând sub ploaia gloanțelor, voința lor fermă de a continua lupta, deși mulți camarazi căzuseră secerăți de dușman. Scrise pe câmpurile de bătălie de către poeții populari soldați, versurile poeziilor lor, îmbărbătau oștirea.

Ei au mai descris și fapte vitejești, de mare dăruire și sacrificiu. Multe din aceste poezii au fost găsite în buzunarele ostașilor căzuți la datorie. Ei luptă ca leii pentru că au un ideal „sfânt”: întregirea țării. Secvențe de luptă din cartea războiului pentru întregirea neamului nostru sunt povestite și scrise de către eroii supraviețuitori ale acelor zile cumplite, de mare încleștare. Însemnări și versuri ale ostașilor și ofițerilor care au văzut moartea cu ochii, au fost scrise cu emoție sufletească, dar și cu multă durere în suflet, la pierderea camarazilor, dar și cu mari satisfacții, când sortii izbânzii le aprindeau inima de bucurie și mândrie.

„Noi suntem prin munți, departe / Și prin păduri neumblate, / Pușca sună, tunul bate / Cu ghiulele și granate. / De cu zori și până-n noapte, / Hoața de mitralieră, / Bate-ntr-una fără jale, / Bate, sună și ucide / Și pe noi de vii ne prinde. / Și puțini câți rămânem, / Ținem piept și nu ne dăm / Ne luptăm ca niște lei, / Ziua, noaptea prin tranșei.”

În aceste poezii populare, ale țaranului-ostaș sunt descrise magistral situații extreme de luptă, alteori, marile dificultăți ale bătăliilor, sau situația crâncenă de pe câmpul de luptă. Aceste impedimente fiind trecute cu entuziasm și hotărâre, soldatul raportează cu mândrie că ordinul primit a fost îndeplinit iar dușmanul a fost „sfărâmat”. Sacrificiul nu mai era discutat; conta doar izbânda, deși s-au confruntat cu moartea ce seceră vieți la tot pasul.

„De la noi de pe la oaste / Sub pământuri și pe coaste, / Tot ca șerpii ne târâm / Ne batem, ne omorâm, / Dar ca să luăm Ardealul / Ne stă în cale dușmanul. / Ieri a fost bătaie mare, / Foc de moarte până-n zare, / Și spre granița din zări, / Am ponit de patru ori. / Se cutremura pământul ! / Piatra Runc am fost luat / Și dușmanul sfărâmat !”

Au fost însă și clipe de tristețe, de jale, de frică și disperare în fața morții, gândul la durerea pe care o vor simți părinții, soțiile sau copiii lăsați acasă. Într-o astfel de poezie, soldatul care își prevestește moartea, îndurerat, își prefigurează sfârșitul. Dar el știe că sacrificiul său va fi urmat de contopirea cu natura și pământul țării. Acest gând, al fuziunii cu glia țării, îi face moartea acceptabilă, chiar frumoasă, poetică. Parcă o undă de lumină și speranță, cade peste ideea morții sale, care nu i se mai pare atât de tragică pentru că din pământul udat cu sângele său, vor răsări flori frumoase: viorele și bujori.

„Foaie verde, foaie lată, / Vino maică și mă cată, / În Munții Carpați pe sub piatră, / Că mă vei găsi în groapă, / Fără scândură de brad, / C-am fost viteaz la atac. / Dumnezeu s-o milui / Și din mine-a răsări, / Viorele și bujori! / C-am fost al țării fecior. ”

Iată alte versuri, ale unui alt soldat necunoscut: „Nu plânge, Maică Românie ! / Că am să mor neîmpărțășit ! / Un glonț pornit spre pieptul tău, / Cu pieptul meu eu l-am oprit... / Nu plânge, Maică Românie ! / E rândul nostru să luptăm / Și din pământul ce ne arde / Nici o fărâmă să nu dăm ! / Nu plânge, Maică Românie ! / Pentru dreptate noi pierim; / Copiii noștri, peste veacuri, / Onoare ne vor da, o știm ! / Nu plânge, Maică Românie ! / Adună tot ce-i bun sub soare, / Ne cheamă și pe noi la praznic, / Când România va fi Mare !”

Câtă durere, câte lacrimi și cât sânge s-a vărsat ! Sânge tânăr, trupuri frumoase de bravi flăcăi au căzut secerate ! Stau mărturie astăzi, atâtea cimitire și monumente ale eroilor ! Glia, cea mai fidelă carte de istorie, vorbește despre vitejia lor.

„În tragedia luptei fără speranță, acolo s-a petrecut schimbarea la față a marelui martir: țaranul-ostaș” – Vasile Pârvan, „Memoriale”, 1923

După luptele aprige din Transilvania, lipsa de dotare tehnică a armatei și-a arătat consecințele; ea a fost nevoită să se retragă, iar populația, guvernul țării și regele s-au refugiat în pribegie, în colțul de

145 ani de la proclamarea Independenței României

Moldovă rămasă încă neocupată. Nicolae Iorga spune în aceste momente de grea cumpănă: „Alte hoarde au năvălit granițele noastre și au încălcat pământul nostru cel sfânt: în colțul acesta, unde ne-am strâns, să păstrăm cu scumpătate sămânța de credință, vom vedea dispărând negura stăpânirii străine !...și vom putea zice ca Petru Rareș, fiul lui Ștefan-Vodă cel Mare că „vom fi iarăși ce-am fost, și mai mult decât atât!”

Soldații români transilvăneni, care au luptat în armata Austro-Ungară și care au devenit prizonieri în Rusia, s-au organizat în detașamente de voluntari. Ei au venit la Iași, să depună jurământul Armatei Române, bucuroși să o susțină în luptele ce vor urma în lunile următoare, în special cele din sud-vestul Moldovei, la Mărăști, Mărășești și Oituz.

Poetul Ion Minulescu, scria despre măreția acestor zile în ziarul „România” la Iași, la 7 iunie 1917: „Ați venit să luptați, români alături de români, pentru apărarea și mărirea patriei care mâine va fi deopotrivă și a noastră și a voastră. Ați venit să dovediți dușmanului neamului nostru că românii de pretutindeni nu sunt călăuziți decât de idealul reîntregirii naționale și se orânduiesc sub steagul României libere. Fie ca voința voastră să se împlinească cât mai curând ! Fie ca aici, la Iași, unde s-a plămădit prima înfrățire românească, prezența voastră să simbolizeze înfăptuirea fericitului eveniment, iar primul pas făcut în tovărășia voastră peste Carpați, să pecetluiască pentru totdeauna hrisovul definitiv al întregirii neamului nostru românesc ! Vă salutăm cu sufletul înfiorat de emoția acestor momente unice, vă salutăm cu entuziasmul deplinei încrederi în ziua de mâine și vă urăm izbândă înaintea, pe drumul Carpaților românești.

Voi sunteți crainicii, iar grosul oastei vă urmează, voi purtați vestea cea bună și înfăptuirea ei !”

Conducătorul voluntarilor transilvăneni sosiți la Iași, ofițerul Victor Deleu, a rostit următorul discurs înflăcărat la 10 iunie 1917, dată la care acești voluntari au depus jurământul: „Emoția nu mă lasă să spun câte aș vrea. De ieri, de când am călcat pământul acesta scump, care a fost pururi visul nostru, emoția ne stăpânește pe toți. Ne-a răpit aproape graiul. Am venit aici pentru că aici ne-a chemat în primul rând, sângele și neamul. În al doilea rând, dragostea de această țară, la care zburau zilnic visurile noastre.”

Vorbind despre intrarea în Ardeal a trupelor din Regatul României eliberatoare, din vara lui 1916, după ce România a declarat război Austro - Ungariei, el ține să precizeze: „Voim să facem un protest viu, arătând lumii că voi ați venit la noi , în Ardeal, nu ca și cuceritori, ci ca frați liberatori ! Eram deci datori să venim și noi la voi, azi, când trăiți pentru noi, zile atât de grele. Venim cu toată încrederea fiindcă suntem siguri că vom birui ! Noi, ardelenii am rămas de multe ori numai cu credința în D-zeu. Azi, o mână Dumnezeiască ne arată ce trebuie să facem ! Noi am pornit din țară străină, dar am pornit cu un singur gând: să mergem acasă. De aceea drumul nostru nu este decât unul singur: să mergem înainte ! Și mergând înainte, vom birui ! Vom birui pentru că nu sunt așa de înalți Carpații cât ne sunt inimile de înălțate ! Azi am devenit cetățenii României, dar cetățenii unei Românie Mari ! Avem datoria să ne răzbunăm tot trecutul plin de suferință ! Și pentru așa ceva se cuvine să murim ! Țin să adaug în numele fraților de luptă că vom da regelui nostru țara liberă cu hotarele ei naturale !”

Ultimele cuvinte ale ofițerului ardelen sunt acoperite de ovații, el fiind ridicat pe brațe de populație și purtat prin mulțime și rândurile trupei. Ovațiile ajung în delir ! Toți strigă: „Trăiască frații ardeleni ! Trăiască România Mare !”

Vorbind despre depunerea jurământului soldaților ardeleni veniți la Iași, la această solemnă adunare pentru ca să-și aducă contribuția în luptele ce vor urma, Mihail Sadoveanu, martor ocular, copleșit de emoție, scria la 11 iunie 1917 în același ziar, „România”, următoarele: „Frații noștri dragi, ardelenii, veniți din pribegie, ca să lupte alături de noi, stăteau rânduți sub steagurile simbolice. Erau cu toții acolo, toți românii din cele patru vânturi, înfrățiți prin dureri, prin nădejdi și prin voința de a ne croi o soartă nouă. Când au strigat într-un glas: JURĂM ! cu brațul drept înălțat spre cer, am simțit în ochi lacrimi. Și, ca într-o viziune, mi-a răsărit ca într-o fulgerare, tot convoiul tragic al jertfelor

145 ani de la proclamarea Independenței României

trecutului, toată mucenicia Ardealului, tot calvarul nostru al românilor, toată dureroasa noastră istorie... Astăzi trebuie să se isprăvească amărăciunile ! Astăzi trebuie să izbândim a înfăptui dreptatea ! Astăzi trebuie să începem a ne împlini destinul pentru care am fost așezați în acest colț de lume ! Priveam în juru-mi cu ochii înrouați și vedeam pe toate fețele nădejde și hotărâre.”

Acești foști prizonieri, însuflețiți de măreția momentului, cântau: „Trompetele răsună / Prin munți și prin câmpii / Români toți se-adună / Cu sutele de mii. / Un glas pe toți îi cheamă, / Ei teamă n-au de nimeni: / Trăiască oastea țării ! / Un dor pe toți îi poartă / Să-și vadă iar moșia, / Unită, mare, mândră, / Trăiască România !” -de Scipione Bădescu

Luptele ce au urmat în vara lui 1917 au fost crâncene; ne luptam cu un adversar numeros, bine organizat și instruit, bine dotat, cu experiență și care obținuse anterior mari victorii pe câmpurile de bătălie. Un dușman de temut. Aici, la Mărășești, trebuia să apărăm ultimul petic de pământ ce nu căzuse încă sub ocupația dușmanului, o Moldovă ciuntită la o treime din suprafața ei. Rușii care se aflau pe teritoriul nostru pentru a ne ajuta în luptă contra dușmanului comun, au dezertat o dată cu mișcările bolșevice și apoi instaurarea regimului comunist în Rusia. Rămași singuri și puțini în fața pericolului unui dușman puternic, a trebuit să facem față unei lupte inegale, pentru a nu lăsa ca și ultima brazdă de pământ românesc să cadă pradă inamicului. Această cumplită încercare a războiului, a fost compensată de eroismul ostașilor și ofițerilor noștri.

S-au desfășurat bătălii sângeroase de o cruzime inimaginabilă. Români luptau cu un eroism de nedescris, pierderile erau grele, dar ei nu cedau dușmanului. Era o luptă în extremis, până la sacrificiul suprem! Așa a fost răpusă și eroina de la Jiu, Ecaterina Teodoroiu, în asaltul de la Mărășești, conducându-și plutonul și încurajându-și soldații: „După mine, băieți !”

„Din zei de-am fi scoborători, / C-o moarte tot suntem datori, / Dar nu-i totuna leu să mori, / Ori cîine-nlănțuit !” - George Coșbuc

Mausoleul de la Mărășești - Imagine luată de pe creștinortodox.ro

Germanii, alături de austrieci au suferit grele pierderi datorită vitejiei și curajului extraordinar, incredibil, de neimaginat, al românilor. Aceștia vor deveni adevărați martiri ai neamului. Generalul german, August von Mackensen era confruntat cu o situație neprevăzută, pe care nu o putea estima dinainte: eroismul la superlativ, al românilor care nu-i permitea străpungerea frontului. În această înclăștare de forțe, în acest foc mistuitor, românii împlineau mărețe fapte de vitejie. În 14 zile, românii au efectuat 61 de atacuri, dintre care multe la baionetă. Mulți

sunt însă și eroii căzuți la datorie, pe câmpul de luptă. Soldații sunt secerăți de armele performante ale dușmanului. Uneori, luptele sunt atât de aprige, încât alături de soldați, ofițerii români luptă și ei, cot la cot cu aceștia, ca să întărească rândurile noastre. În momentul când nu mai era cine să tragă în dușman, ei trec în tranșee, în locul soldaților căzuți la datorie, preluând lupta. Deviza era una singură și înflăcărată ! „PE AICI NU SE TRECE !” era mesajul care ardea pe buzele tuturor !

145 ani de la proclamarea Independenței României

6

Ostași în tranșee, într-una din bătăliile de la Mărășești, 1917- „Pe aici nu se trece !!”
Imagine luată de pe adevărul.ro

Zile glorioase au fost înscrise în cartea istoriei. Monumentele ridicate în locul unde eroii și-au vărsat sângele pentru întregirea neamului, vorbesc despre mii și zeci de mii de morți, soldați, ofițeri și generali. La Mărășești, Mărăști, Oituz, s-au înscris pagini de istorie pline de sânge, de mare jertfă, dar și de măreață glorie.

Monumentul ostașilor căzuți în cele două războaie mondiale – Căndești, jud. Argeș

„Ci în noaptea adâncă a suferințelor tale, vitejii tăi au clădit zid până la cer cu piepturile lor tinere pe granițele bătrânei Moldove. Și dușmanul n-a putut trece mai departe ! Aici, ei n-au avut nici speranța înaintării nici credința rămânerii pe loc. Și totuși flăcâii tăi, n-au dat înapoi: împresurați, s-au depresurat, mânați înapoi, s-au întors îndărăt. Ca Făt Frumos cu Zmeul Zmeilor, ei au luptat lupta dreaptă a vitejiei și având în ei voința nestrămutată de a învinge sau de a muri, ei au învins ! Ca învăluți în propriile giulgiuri încă din viață, așa au apărut ei în ziua de hotărâre a bătăliei, în strămoșeștile lor haine albe de țărani ai ogoarelor, în fața dușmanului îngrozit de puterea mereu renăscută și mereu mai nestăpânită a asalturilor lor”- Vasile Pârvan-„Memoriale”

1923.

„Eroismul e cu neputință să-l răsplătești.” – Nicolae Iorga

145 ani de la proclamarea Independenței României

7

George Coșbuc, a scris un frumos poem închinat vitejiei ostașului român; de fapt acest ostaș era țăranul român, plecat pe front. Aceste versuri îi animau, dându-le curaj: „Cântec”: „Ți-ai mânat prin veacuri turmele pe plai , / Din stejarul Romei, tu, mlădiță ruptă, / Și-ți cântai amarul din caval și nai , / Dar cumplită tu ai fost, când te-au adus în luptă, / Ștefan și Mihai / Sus, ridică fruntea, vrednice popor ! / Câți vorbim o limbă și purtăm un nume, / Toți s-avem o țintă și un singur dor, / Mândru să se-nalțe peste toate-n lume, / Steagul tricolor !”

Luptând pe viață și pe moarte, în acești oșteni-eroi ai neamului, a pulsat cadențat avântul, puterea de încordare și de înălțare, până la sacrificiul suprem , o pildă de eroism cum rar se poate vedea și cum greu se poate concepe. „Îngenuncheați, voi ce-ați rămas în viață, înaintea maiestății celor ce au căzut la Mărășești ! Acolo s-a făurit din nou, prin moartea incomparabilă, pactul vieții eterne a rasei noastre ! ” – Vasile Pârvan – „Memoriale”

Monumentul eroilor cavaleri de la Oituz, de pe Dealul Coșna, locul unor aprige bătălii
Imagine luată de pe ro.wikipedia.org

Războiul continuă, sacrificiile se înmulțesc și ele, iar țara este demoralizată. Peste tot numai foc, foame, ger, boală și moarte ! Dar poezii dau și acum, speranțe prin versurile lor. Poetul Al. Stamatiad este alături de suferința țării, încurajând-o să privească înainte: „ O, țara mea cea mai frumoasă țară, fii tare și nu plânge! / Ades ai fost rănită de moarte și scaldată în fiere și în sânge, / Și totuși, ca un soare – ai re-nviat ! Nu plânge ! / Căci iarăși va să vie, slăvita sărbătoare ! ” - versuri scrise la 21 ianuarie 1918.

Dar iată că după atâtea zile de amar, suferință și jale, se arată zori de zi luminoși, zori ai zilei celei mari, ziua de 1 Decembrie 1918. Momentele emoționante de la Alba-Iulia sunt înscrise în istorie ca fiind cele mai strălucite momente din istoria neamului.

„Se înalță până sus la ceruri / Cântecul ce vine din Ardeal. / Glasurile de români răsună, / Sunt români veniți la Alba iar. / Frați români din cele patru unghiuri, / Fruntea ți-o ridică acuma sus, / Că din somnul greu, somnul de moarte, Înviat-ai ca Isus ! / Toți românii-și dau mână cu mână / Și întind o horă în Ardeal. / Hora-i mare și cuprinde țara, / **Soarele răsare din Ardeal** / Vin românii, vin la Alba iar, / Vin la Alba iar .”

A fost „clipa astrală” a neamului nostru, când frații români au spus DA, unirii lor într-o aceeași țară, sub același drapel tricolor ! Epopeea Unirii, epopeea unui neam hotărât, a unui neam brav și puternic ! Apoteoza Unirii ! Care condei poate să descrie emoțiile sfinte ale acestor zile mari, istorice ? România Mare s-a creat cu imense sacrificii, având ca solid fundament voința neclintită a neamului. Eroii noștri ne-au adus prin jertfa și vitejia lor, glorioasa clipă a reîntregirii, clipe de exaltare a unui popor întreg ! Un vis de veacuri a devenit realitate ! Entuziasmul și frenezia ce au urmat, nu se puteau descrie. Cu lacrimi de bucurie, cu toții aclamau: „**Trăiască România Mare !**”

Delegația românilor ardeleni, veniți la București la 14 decembrie, ca să prezinte României și Regelui Ferdinand hotărârea lor de a se uni cu țara mamă, este primită cu mare fast, bucurie și entuziasm. Delegația de la Alba Iulia, formată din episcopul de Caransebeș Miron Cristea, episcopul de

145 ani de la proclamarea Independenței României

8

Gherla Iuliu Hossu, și oamenii politici Vasile Goldiș și Alexandru Vaida-Voevod, era purtătoarea mesajului Transilvaniei de unire cu România. La sosirea delegației în București, gara era împodobită cu drapelul tricolor și ghirlande de flori. Era prezent întregul guvern, în frunte cu primul ministru Ion I.C. Brătianu, primarul Capitalei și alte oficialități. Adresându-se regelui, într-un frumos discurs, Vasile Goldiș a spus că unirea este „o pretențiune a istoriei și o cerință a civilizației omenesti, asigurând libertate și dreptate deopotrivă pentru națiunile mici și mari.” (Ștefan Pascu, *Istoria Transilvaniei*, Blaj, 1944 p. 192).

Marea adunare de la Alba Iulia, 1 decembrie 1918

Fotograf: Samoilă Mârza - Imagine luata de pe ro.Wikipedia.org

În cuvântul de răspuns, Regele a elogiat pe marii bărbați care au înțeles aceste comandamente ale istoriei: „Azi, când vedem această clădire măreață ce Mihai Viteazul începuse, aduc prinosul meu de recunoștință tuturor acelor care în toate colțurile unde sună dulcele grai românesc, au pus sufletul și puterile lor în slujba idealului național. Putem privi cu încredere în viitor, căci temelile sunt puternice... ele sunt cimentate prin credința neșrămutată a unui șir întreg de generații de apostoli ai idealului

național, ele sunt și sfințite prin sângele vitejilor mei ostași, cari au luptat și au murit pentru Unire...”

Iată cum caracterizează Ion I.C. Brătianu acest moment, în cuvântarea rostită la 14 decembrie 1918. El precizează: „Vă așteptăm de o mie de ani și ați venit ca să nu ne mai despărțim niciodată ! Sunt în viața unui neam clipe de fericire atât de mari, încât ele răscumpără veacuri întregi de suferință. Bucuria noastră nu este bucuria unei singure generații. Ea este sfânta tresărire de bucurie a întregului popor român, care de sute și de sute de ani a îndurat suferințele cele mai crude, fără să-și piardă credința neclintită în sosirea acelei zile care ne unește astăzi și care trebuia să vie, care nu se putea să nu vie ! Fraților, fiți bineveniți ! Vă facem această onoare atât noi, cât și românii de pretutindeni. Această unire v-o strigă toți morții noștri; și acei din câmpiile Turdei, și acei din Munții Apuseni și acei din Carpați, și acei de la Siret.. (...) Trăiască România Mare !” -publicat în ziarul „Românul”, Arad, 2-5 februarie 1919.

Întregirea neamului, împlinirea visului de veacuri, au înfăptuit-o eroii noștri, alături de politicienii inteligenți și devotați țării, alături de mari personalități, dedicate trup și suflet acestui ideal. Ion I. C. Brătianu marele nostru politician patriot, inteligent și hotărât în a obține pentru poporul său recunoașterea internațională a Unirii celei Mari, a luptat ca un „leu” pentru ca România să primească tot ceea ce i se cuvinea, conform sacrificiilor făcute de români, adică o România Mare, cea care avea să-i aducă pe toți frații români la un loc, în aceeași țară și sub aceeași flamură .

Ca argument hotărâtor care conferea României statutul legitim de aliat și participant cu drepturi egale alături de statele învingătoare, în războiul de eliberare și unitate națională, a fost faptul că poporul român a plătit un greu tribut în acest război, adică opt sute de mii de oameni din armată și din populația

145 ani de la proclamarea Independenței României

civilă, uciși de inamic sau secerăți de foamete și boli. Această cifră reprezintă 11 % din populația țării, ceea ce înseamnă că din nouă locuitori, unul a murit. G.G.Mironescu spune la tratativele de pace :

„Epopoea și tragedia română constituie, ele însele, titlurile noastre care ne îndrituiesc să participăm cu drepturi egale la această conferință ”.

În zilele noastre, președintele Academiei Române, prof.dr. Ioan Aurel Pop preciza: „La 1 Decembrie 1918, strămoșii au terminat de făcut o țară rotundă ca un măr, i-au mulțumit Domnului pentru marea binecuvântare și și-au spus că puteau de-atunci încolo, muri fericiți.”

Mesajul post mortem al eroilor ne este transmis de către inscripția de pe „Monumentul Eroilor din arma Geniului”-„Leul” din Cotroceni, București. Pe cele 4 laturi ale soclului sunt aplicate diferite basoreliefuli, reprezentând scene din luptele ostașilor geniști. Alături de aceste scene sunt prezente și inscripții ce amintesc de eroismul ostașilor români căzuți pe câmpul de luptă între anii 1916-1918, în special, cele care au avut loc la Mărășești, Mărăști și Oituz.

Pe monument stă gravat pentru eternitate, nobilul ideal al ostașilor români; realizarea întregirii neamului, pentru care au înfruntat suprema jertfă, moartea .

„SPUNEȚI GENERAȚIILOR VIITOARE, CĂ NOI AM FĂCUT SUPREMA JERTFĂ PE CÂMPURILE DE BĂTAIE PENTRU ÎNTREGIREA NEAMULUI”

Acest monument a fost ridicat din inițiativa generalului Constantin Ștefănescu -Amza, și inaugurat în anul 1929, în cadrul unei grandioase și solemne festivități, așa cum cerea momentul, în prezența oficialităților, a reprezentanților Armatei Române și a Casei Regale.

Eroii noștri, martirii noștri, au rămas acolo, adăpostiți de glia strămoșească ce le păstrează cu pioșenie osemintele, într-o tăcere sfântă, dar nu și în uitare. În acest sens, Nicolae Iorga ne amintește: „Pe eroi să nu-i căutați în morminte, ci în inimile voastre !” Pe pământul viu al țării, să **îngenunchem cu multă pietate și smerenie, lângă mormintele lor, ale acestor ostași -țărani, înfăptuitori, de vis, de țară și de neam.** Datorită lor, trăim azi într-o Românie unită. Noi, cei de azi, avem datoria să le păstrăm o vie amintire celor căzuți, să le îngrijim mormintele, crucile, cimitirele, monumentele și să depunem jerbele recunoștinței noastre în aceste locuri sacre. Pentru sacrificiul lor, trebuie să-i cinstim mereu, așa cum se cuvine: flori, flori și iarăși multe flori ! Este de datoria noastră să le

Monumentul Eroilor din Arma Geniului -numit și „Leul”, de lângă Palatul Cotroceni, București
Sculptor Spiridon Georgescu

păstrăm în memorie numele și să le încrustăm cu litere de aur pe monumente, ca nu cumva să cadă în uitare! Să trăiască mereu vii în amintirea noastră și a țării, iar istoria să le facă mereu cunoscute faptele de vitejie ! Să-i comemorăm și să ni-i amintim mereu ! SĂ NU NE UITĂM EROII și nici TRECUTUL !

„Historia magistra vitae”-„ Istoria este dascălul vieții ”

„Cântați poezi, scrieți istorici, vorbiți oratori, voi sunteți cei chemați să dați glas nemuritor faptelor acestor viteji și gloriei pe care aceștia au adus-o țării și neamului românesc !” -Vasile Netea

„Eroi au fost eroi sunt încă /Și-or fi în neamul românesc/ Căci rupti sunt ca din tare stâncă/ Români orișiunde cresc ! / Au fost eroi și-or să mai fie / Ce-or frânge dușmanii cei răi. / Din coapsa Daciei și-a Romei / În veci s-or naște pui de lei !” - Ioan Nenițescu.

Astăzi, când tendința de mondializare vrea să șteargă specificul fiecărui neam, trebuie să ne menținem calitatea de români, s-o spunem răspicat și cu mândrie de neam. Trebuie să fim mândri de istoria și eroii noștri. Datorită lor, neamul românesc a putut să ființeze mai departe pe pământurile

145 ani de la proclamarea Independenței României

străbune, a putut să se mențină în teribilele conflicte din zonă de-a lungul secolelor. Istoria este cea care ne individualizează și ne modelează conștiința identitară.

„Neamul devine etern prin cultul eroilor.” (Nicolae Iorga).

Pe acești eroi, mucenicii neamului, D-zeu să-i aibă în slava sa ! Să ne rugăm pentru ei !...pentru că și-au făcut cu brio datoria față de țară și față de urmașii lor, noi toți, cei de azi ! Ei au fost cei ce au scris cu sângele lor, aceste pagini glorioase în istoria neamului.

Noi, cei de azi, ne umplem sufletele de bucuria reîntregirii, dar nu trebuie să uităm nici o clipă că avem datoria morală de a le cinste memoria printr-o apropiere a inimilor în jurul unui steag tricolor, a unui colac sfințit, a unei colive, alături de o candelă aprinsă, în semn de omagiu adus jertfei lor.

Amintirea lor s-o purtăm vie în sufletele noastre ! D-zeu să-i odihnească și pe politicienii din acea vreme, care au știut să lupte cu arma minții pentru ca noi, astăzi, să trăim uniți, toți frații români sub același drapel, în țara noastră scumpă, ROMÂNIA!

Imagine luată de pe universulargesan.ro

- Imagine luată de pe clasamea.eu

Slavă Eroilor Neamului !

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT, ROMANIA MAGNA !

La mulți ani, ROMÂNIE CENTENARĂ !

Surse:

- Dicționarul Enciclopedic Român ;
- Botoran Constantin și Matichescu Olimpiu - „Documente străine despre lupta poporului român pentru făurirea statului național unitar” - Editura Dacia, Cluj- Napoca, 1980
- Bulgăr Gheorghe - „Românii toți se-adună.....” -antologie - Editura Militară 1977
- revista „Eroii Neamului”- Satu Mare- nr.35 /2018 -redactor colonel (r) Voicu Șichet
- Maior Liviu - „Mișcarea națională românească din Transilvania 1900-1914 ” -Editura Dacia Cluj-Napoca 1986
- Netea Vasile - „Carmen saeculare valachicum” -antologie- Editura Minerva, 1979
- Pascu Ștefan și Marinescu Gheorghe - „Răsunetul internațional al luptei românilor pentru unitate națională ”- Editura Dacia 1980

Montréal, Canada, 1 Dec./2018